

1 **קסבר** רבי אליעזר מקצת היום ככולו – השתא חזר לרב מתנה, ולישב דברי רבי
2 אליעזר אליבא התנא קמא; כי היכי לדרבנן משך נזירות שלשים יום – הכי נמי
3 לרבי אליעזר, דאדרבה, מדרבנן (נשמע) לרבי אליעזר, בדמשך נזירות לא פליגי. וכי תימא:
4 אם כן לרבי אליעזר נסתור כל שלשים יום! קסבר רבי אליעזר מקצת היום ככולו, ואפילו
5 נטמא קודם הבאת קרבנותיו. דאחרי עשעה

6 מקצת נזירות ביום שלשים ואחר כך נטמא –
7 חשיב כנטמא ביום שלשים ואחד, על כן אינו
8 סותר אלא שבעה. תימא: דאמרין לקמן 'זהימים
9 הרהשונים יפלו' – מכלל דאיבא אחרונים, וה
10 אין לו אחרונים! ויש לומר: והאי סברא לא מנתיב
11 אלא דלא סתר מאה, אבל שלשים מיהא סותר.
12 ורבנן סברי: לא אמרין מקצת היום ככולו היבא
13 דנטמא קודם הבאת קרבנותיו, ולהכי סותר כל
14 שלשים יום. ובהא פליגי רבנן ורבי אליעזר אליבא
15 דרב מתנא.

16 **תנן** הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר
17 את הכל רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא
18 שלשים ואי סלקא דעתך סבר רבי אליעזר מקצת
19 היום ככולו לסתור שבעה – לרב מתנא פריך. ואי
20 סלקא דעתך (ולאן) מקצת היום ככולו – כלומר
21 לבר פדא – ליסתור כולו, כל מאה יום! **אמר**
22 ריש לקיש – כבר פדא, ולא אמרין מקצת היום
23 ככולו. וכי תימא: אמאי אינו סותר כולו – אמר
24 ריש לקיש כו' אמרה תורה נטמא ביום מלאת –
25 דהיינו ביום מאה, שהוא יום מלאת נזרו – תן לו
26 תורת נזרו, כלומר שיעשה עוד תורת סתם נזירות
27 שלשים יום, וגזירת הכתוב שלא יסתור כולו. ואם
28 תאמרו: לבר פדא, לרבי אליעזר כי נטמא יום
29 שלשים אמאי אינו סותר אלא שבעה? נסתור
30 שלשים כדריש לקיש 'תן לו תורת נזיר!' ויש
31 לומר: דהתם אחר מלאת היה לבר פדא, שהרי
32 סתם נזירות היו עשרים ותשעה לבר פדא. ואם
33 תאמרו: התינתן לבר פדא, אלא לרב מתנא דקאמר
34 לרבי אליעזר מקצת היום ככולו, אף כנטמא קודם
35 הבאת קרבנותיו ביום מאה לא נסתור אלא
36 שבעה! וצריך לדחות ולומר, דעתה איירי בשאמר
37 'הריני נזיר מאה יום שלמים', דהשתא ליבא

38 למימא מקצת היום ככולו כיון דאמר 'שלמים', ומכל מקום אינו סותר כולו – מודרשא
39 דריש לקיש, דכי נטמא ביום מלאת – גזירת הכתוב שלא יסתור אלא שלשים. וקשה:
40 דבמתניתין סתמא קתני מאה יום, ולא קתני 'שלמים'. ועוד: אדמפלגי לרבי אליעזר בין
41 נטמא ביום שלשים דמינו אלא שבעה, לנטמא ביום מאה דסותר שלשים – לפילוג
42 לעולם ביום מאה עצמו: במה דברים אמורים – כשאמר 'שלמים' שלשים, אבל לא
43 אמר 'שלמים' – לא סתר אלא שבעה, דמקצת היום ככולו! ונראה למורנו הרב פרי
44 דמתניתין איירי דאמר מאה יום ולא אמר 'שלמים'. ודקשיש לך: לרב מתנא אליבא דרבי
45 אליעזר, כיון דאמרין דמקצת היום ככולו אף כנטמא ביום מאה לא נסתור אלא שבעה! לא
46 תיקשי, דאמר ריש לקיש. ותירוצו זה מסיק לשנים, דגזירת הכתוב הוא לסתור שלשים, דעל
47 כרחק ביום מלאת קאי. כי נטמא ביום מאה, אף על גב דמקצת היום ככולו – לא נימא כאילו
48 נטמא ביום מאה ואחר אחר מלאת. דמינו אלא שבעה, דהא אם לא נטמא היה צריך
49 להשלם נמי כל יום מאה, אם כן יום מלאת הוא. וגזירת הכתוב כי נטמא ביום מלאת
50 שיסתור שלשים יום. ואם תאמרו: ברישא נמי, כי נטמא ביום שלשים לרבי אליעזר אמאי אינו
51 סותר אלא שבעה? יסתור כל שלשים, שהרי נטמא ביום מלאתו ויש לומר דמשמעת דקרא
52 משמע דאיירי בדמפרש נזירותו, ולא בסתם נזיר; מוקאמר: נטמא ביום מלאת תן לו תורת
53 נזיר – פירוש סתם נזירות – מכלל דעד השתא לאו בסתם נזירות קיימא. אבל כי נזר נזירות
54 סתם – בהא לא איירי כלל, שאם נטמא ביום מלאת שנתן לו עוד תורת סתם נזיר – ודאי
55 לא יתיבין ליה שלשים, כיון דאייתא לרב מתנא. ולבר פדא דנזירות הוי עשרים ותשעה –
56 להכי אינו סותר אלא שבעה (בו) לרבי אליעזר. אבל בסיפא איירי כשנדר בפירוש שלשים,
57 אז לא הוי נמי סתם נזיר, דהא פירש שלשים יום, ובהדיא מודה רבי אליעזר כי נטמא ביום
58 שלשים דסותר שלשים, דבדידה נמי איירי קרא 'דאת תורת הנזיר'. **שומעו** אני מיעוט ימים שנים –

58 ויהיה סתם נזירות שני ימים. תלמוד לומר "קדוש יהיה גזל פריע" ואין גידול פחות
59 משלשים יום. כמנין [יהיה]. **שחזן** צריכין למלאות הוי אומר [ושלשים]. כלומר: חדש, ופעמים משלשים יום ופעמים חסר אחד. **מאי** לאו רב מתנא כרבי אישיה – דהריש 'יהיה', ובר
60 פדא כרבי יונתן דריש מיעד מלאת' ולא עד בכלל, דהיינו עשרים ותשעה יום. אמר לך רב מתנא: דבולי עלמא שלשים כותיה, דרבי אישיה סבר בכל דוכותין ועל דא עד בכלל, הילכך
61 [יהיה] איבעי למימר. ורבי יונתן סבר בכל דוכותין עד דא בכל מלאת' ולא אמרין ד'יהיה', אלא מיעד מלאת' נפקא. ולבר פדא צריך למימר נתני היא. **ואימא** שבת – שהשבת
62 ממלא השבוע. **מי** איבא חסירותא – היא דמי השבועות שלמים בשבת, אבל החודשים יש מלאים יש חסרים.

1 **אמר** לך בר פדא אימא סיפא רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא שבעה – כנגד
2 אותו ימים שמונה בהן שלשי ושביעי מחמת טומאה. ואי סלקא דעתך דבעינן שלשים
3 ניסתור כולו – אלא לאו, דאין עיקר נזירות ולרבי אליעזר) אלא עשרים ותשעה יום.
4 ומאי טעמא דרבי אליעזר דאמר דסותר שבעה – משום דצריך לגלח לאחר שהזהר
5 עליו שלשי ושביעי מחמת טומאה, כדמפרש

6 ביה קרא 'ביום השביעי יגלחו'. ובדין הוא
7 דאינו צריך לסתור מזון כלום, שהרי עברו
8 עליו עשרים ותשעה יום בטהרה, אלא משום
9 דהשתא נתגלח על הטומאה, וקום להו לרבנן
10 דאין שיער מתגדל כדי לכופ ראשו של זה בצד
11 עיקרו של זה בפחות משבעה ימים, ולהכי אמר
12 רבי אליעזר דצריך שיגא סותר שבעה ומנה
13 שבעה אחרים כנגדו. והכי נמי מפרש טעמא
14 דרבי אליעזר לקמן. ואי קשיא: אמאי לא מתרץ
15 בר פדא הכי ברישא: מאי טעמא סותר את הכל
16 – משום דנעשה כאומר "שלמין" היינו טעמא
17 דלא מתרץ לה הכי: דקסבר, דכיון דנטמא
18 לאחר עשרים ותשעה יום, לא מדהיין ליה
19 מקרבן כולי האי עד שלשים אחרוני, דילמא
20 אתי למיעבר על נזריה ואתי לדיי תקלה. לישנא
21 אחרת: רבי אליעזר אומר אינו סותר אלא
22 שבעה – דעל הווא שלשי ושביעי ואחר כך
23 יביא קרבן נזיר בטהרה – אלמא קסבר דעיקר
24 נזירות שלשים חסר אחד, ובדין הוא דאינו
25 סותר לכל, והאי דסותר שבעה – כדי שביא
26 קרבנו בטהרה. לא, לעולם אימא לך דסבר רבי
27 אליעזר שלשים בעינן כו'. ורב מתנא אמר לך:
28 לעולם לאמאי לך לרבי אליעזר לא הוי נזירות
29 פחות משלשים יום. והאי דאמר: אם כן ניסתור
30 להו לכולו – היינו טעמא דלא סתר להו,
31 דקסבר מקצת יום שלשים שעבר עליו בטהרה
32 ככולו דמי. תנן הריני נזיר מאה יום נטמא יום
33 מאה סותר את הכל – ואפילו לבר פדא. הואיל
34 דקאמר רבנן יום – שלמים משמע. ואי סלקא
35 דעתך דאמר רבי אליעזר מקצת היום ככולו
36 לסתור שבעה – ותו לא, כי נטמא ביום מאה,
37 שהרי כבר עבר נזירותו כשנטמא. ולדברייך, אי

38 לא סבר מקצת היום ככולו – ליסתור להו לכולו, ואמאי קאמר אינו סותר אלא
39 שלשים? לעולם לא סבר מקצת היום ככולו – והאי דקאמר: אינו סותר אלא שלשים
40 יום – מסייע ליה לבר פדא. והאי דקאמרו: אי לא סבירא ליה דמקצת היום ככולו ואבתי
41 לא שלמין, אמאי לא סתר לכולו? אמר ריש לקיש: היינו טעמא דרבי אליעזר כו'.
42 זאת תורת הנזיר ביום מלאת ימי נזרו – בין לנזירות שלשים בין לנזירות מאה –
43 תן לו תורת נזיר, דהיינו שלשים. והיינו דקאמר: אינו סותר אלא שלשים. אלו הן ימים
44 שצריכין למלאות הוי אומר שלשים – דחדשה של לבנה אינו אלא עשרים ותשעה
45 וחצי, ופעמים שהוא צריך להשלם למנין שלשים. לאפוקי שאר ימים של עשרים ושל
46 ארבעים שאינן צריכין למלאות. דמשמע דתיהוי נזירות באותן ימים שצריכין למלאות,
47 כמה הן – (הרי) עשרים ותשעה. רבי אישיה סבר – רבי אליעזר מיעד מלאת' – עד
48 שלשים משמע, ולא שלשים בכלל. להכי איצטריך "גזל פריע" – שאין גידול שיער
49 פחות משלשים. ורבי יונתן סבר עד ועד בכלל – ולא איצטריך לן מ'גזל פריע',
50 דאלו מ'עד מלאת הימים' נפקא. **אמר** פדא רבי אישיה שבת – כדי שבעה
51 יום שלשים – דמשמע דתיהוי נזירות סתם שלשים יום. **ואימא** שבת – כדי שבעה
52 הוי סתם נזירות, דהוי ששה ימים, אתי יום שביעי וממלא לה לשבוע, ואימא ד'עד'
53 מלאת הימים' – עד מלאת שבעה קאמר! **מאי** חסירותא **איבא** – דבעי השלמה? כוליה
54 שבעה יום דהיינו נזירה, ומשום הכי ליבא למימר דאיירי בהו קרא. אבל חדש דאיבא
55 חסירותא. דאיבא חסר ואיבא מלא. איבא כל למימרי: האי לחדש הוא דאתא קרא: **ואימא**

ואימא
ואימא